

[Peter Nielsen.]

forværring af verdenskonjunkturerne ikke på forhånd havde garderet sig, og det må for såvel samfundet som den enkelte borger være god latin, at man konsoliderer sig i opgangstider, således at man har noget at stå imod med, hvis hårdere tider skulle indtræffe.

Det er grunden til, at mit parti ikke kan gå med til større skattelettelser end de her foreslåede. Vi ønsker ikke at sætte produktion og beskæftigelse i fare ved en letsindig finanspolitik, selv om vi ikke ønsker at pålægge befolkningen større skattebyrder end nødvendigt. Vi kan i disse år glæde os over de gode verdenskonjunkturer, men de kan erfaringsmæssigt hurtigt ændre sig, og da må Danmark have muligheder for at værne befolkningen mod følgerne heraf. Den voksende arbejdsløshed i USA må vi tage som en advarsel om, at noget sådant kan brede sig til Europa. Amerika plejer jo på dette område at være noget af et barometer for den øvrige verden, så uanset om Den økonomiske Årsoversigt endnu ikke foreligger, kan man dog skønne — og der vil jo i alle tilfælde altid blive tale om et skøn — at det på nuværende tidspunkt ikke går an at svække den almindelige økonomiske stilling.

Det er der også almindelig forståelse af i befolkningen. Man skal selvfølgelig være varsom med ud fra et valgresultat at drage konklusioner for enkeltspørgsmåls vedkommende, men folketingsvalget sidste år blev jo af oppositionen selv betegnet som et skattevalg, og man har vel efter resultatet lov til forsigtigt at konkludere, at der i befolkningen ikke er lyst til at sætte de gode tider over styr eller bringe dem i fare ved for store skattelettelser. Men selvfølgelig kan skatterne nu på ansvarlig måde lettes noget, og de foreliggende lovforslag betyder også en reel skattelettelse på mellem 300 og 400 mill. kr. For at undgå misforståelser og alle mulige fortolkninger kan det også udtrykkes sådan, at blev vore skattelove forlænget uændret, ville man få det beløb mere ind, end man får efter de foreliggende lovforslag.

Når der er muligheder for skattelettelser, kan man gå den vej at give en ensartet rabat over hele linjen eller, som visse kommuner før har gjort, eftergive skat for en

vis periode. Men den rigtige vej for skattelettelser må dog være at fjerne de værste urimeligheder i skattelovgivningen — dem, der irriterer skatteyderne mest — således at man kan forenkle og fjerne de værste pukler i skatteskalaen. Det er ikke nemt i tider, hvor der ikke kan gives skattelettelser, idet fjernelsen af sådanne skævheder betyder, at man andetsteds må sætte skatten i vejret. Nu kan derimod alle få skattelettelser, og de fremkommer fortrinsvis på den måde, at man atter hæver den skattefri bundgrænse og samtidig fører proportionalskatten helt op til 18 000 kr. for forsørgere, hvilket vil sige, at en bruttoindtægt på ca. 25 000 kr. og for sambeskattede på helt op til 27 000 kr. beskattes med samme procent.

Det har navnlig været det progressive system, der for folk med mere jævne indtægter har været vilkårligt og voldt megen utilfredshed. Selvfølgelig har talen om, at det ikke kan betale sig at tjene mere, da skattevæsenet tager hele merindtægten, været mildest talt overdreven, men vort indviklede system med, at ligevægtsskatten først giver sig fuldt udslag 5-6 år efter, at merindtægten er erhvervet, har selvfølgelig givet næring til sådanne påstande. Det vil altid kunne betale sig at sætte sin indkomst i vejret, og man får også lov til at beholde den største part selv, men angsten for, at dele af éns indtægt skal rykke op til en større beskatningsprocent, har været for stor. Denne angst fjernes nu for den altovervejende del af befolkningen, men indkomstfradraget for merindtægt bibeholdes, selv om det nedsættes til 20 pct. indenfor proportionalskattens grænser, idet man ikke kan få både i pose og sæk. Det betyder, at marginals-katten til staten kun giver 19,2 pct., for så vidt indtægten ikke overstiger de 25 000 kr. Samtidig har vi nu de fleste steder også proportional-skat for kommuneskattens vedkommende. Så snakken om, at det ikke kan betale sig at tjene flere penge, må nu forstumme.

Der tales om, at indtægter over 25 000 kr. brutto skal prisgives, da de stadig er under progressiv skat. Men at føre proportionalen til tops vil ikke kunne lade sig gøre, uden at det betyder ændret byrdefordeling med brodden nedad. I øvrigt må de større indtægter trøste sig med, at Danmark beskatter